

vaše hiše, ti je treba samo, da položiš vsak večer vanjo krožnik, pa ti bo drugo jutro poln čistega srebra.« Jurček se za dobroto lepo zahvali, Hudamos pa mu poda tace in ga pospremi do kamnate mize.

Zdaj se je vrnilo v Mihino hišo staro blagostanje. Hudamosovo prijaznost sta uživala hvaležnega srca v miru in slogi oče in sin. Ali njuni vnuki so postali znova prevzetni in srebra niso hoteli več loviti s krožnikom, ampak kar s škafi. To nepremišljeno početje se je seveda Hudamosu zopet zamerilo, zato je studencu podeljeno lastnost odvzel in tako pahnil prebivalce hiše na trati v staro siromaštvo. Ob vse so zdaj prišli, celo ob hišo, ki se je potem razsula, da ni več ostal kamen na kamnu. —

(Ta pripovedka hoče povedati, da je bil nekdanj na Rašici rudnik, ki se je pa že davno izpraznil in zasul. Le jame, vrtci in druga znamenja, kakor kamenje, pesek i. t. d. nas danes spominjajo nekdanje večje sreče tega gozdnatega hriba, ki moli sredi Kranjske kotline kot sosed Šmarne gore.)

Prilobčil J. R.

Bajka o Gorjancih.

*Na Gorjancih, v Gluhi losi,
Bog pomosi, Bog pomosi!
Star Matuzelj tam prebiva,
— brada lice mu zakriva —
pod drevesom sredi vrta,
— spodaj hrast je, zgoraj trta. —*

*V vrhu gnezdi Rajska ptica,
Rajska ptica — zavodnica
vsakogar, ki tukaj hodi,
da brez stese v hosti blodi,
ves samaknjen v njeno petje,
v uri mine mu stoletje.*

Vera Albrechtova.

IVAN MATELIČ:

Rogoban in švedra.

(Basen.)

Stari kozel rogoban grm zamišljeno obira in na to, na ono stran za družino se ozira. Izza vogla svinja švedra prišanta in prikljusa, rep v zavojko si sesvedra in nad kozlom godrnja.

»Rogoban!« naduha kreha, »sama škoda te je in kvar! Žrtje tvoje se ne upeha. Kaj ti sence nič ni mar? Pride leto, z njim srpan, solnce tlelo bo, ščemelo, žgalo, peklo dan na dan. Vse si sence bo želelo. Pa še cvetja slastni duh z grma žreš, bradati zlod! Náhoden in slep in gluhi je za kras rogati rod.«

»Ne krnjavkaj, godrnjula!« de žvekaje rogoban, »ne zabavlja nič, grdulja, sodi raje svoj čekan. Le glej svoje delo, krnja! Kam je šla zelena drn? Mesto trate — gola brnja in porumenela strn. In iz brnje v zrak štrlijo korenine v beli dan, ki grmovja trš redijo: to je storil tvoj čekan. Kaj ti je za senco torej? Kaj ti žal za duh in cvet? Vem od lani že osorej: Ko vročina pali svet, tebi je največja slad gnojnice dišeči hlad.«